

VOORWOORD

De componist Henry Eccles is tegenwoordig eigenlijk alleen maar bekend door zijn Sonate in g klein. Deze Sonate wordt merkwaardigerwijs zelden gespeeld op het instrument waarvoor hij is bedoeld: de viool. Wel is hij, in vroeg 20^e eeuwse transcriptie, populair geworden als Sonate voor, onder andere, altviool, hoorn, fagot of cello. Vanuit die laatste bewerking hebben ook de contrabassisten zich meester gemaakt van dit stuk. Zelfs hoort men van tijd tot spreken over de 'contrabassonate van Eccles'. Zoals te doen gebruikelijk aan het begin van de 20^e eeuw, werd de becijferde bas uitgewerkt tot een ware piano compositie. De bas werd in octaven gelegd, basnoten werden veranderd om door middel van chromatiek echte 'romantische'dramatiek toe te voegen en ook werden harmonieën aangepast. In sommige uitgaven werd zelfs een intro van enkele maten voor piano solo toegevoegd!

Het doel van de voorliggende uitgave is om deze Sonate terug te brengen naar een notatie die veel meer overeenkomt met wat de componist voor ogen heeft gestaan. In de eerste plaats verschijnt het stuk in een versie voor viool met basso continuo bij Interlude Music Productions, onder nr. I.M.P. 3191. Omdat het stuk ook tot, bijna, standaardrepertoire van altviolisten en cellisten is gaan behoren, verschijnen ook daarvoor edities onder respectievelijk de nummers I.M.P. 3153 (altviool) en I.M.P. 3104 (cello). In die bewerkingen voor altviool en cello is in een aantal passages de bas een octaaf lager gezet, om stemkruisingen met de solo partij te vermijden. In de altviool versie is de solo partij een octaaf lager gezet dan de viool versie. Een enkele keer moesten daardoor te lage tonen omgelegd worden. De cello versie staat deels één octaaf, deels twee octaven lager dan de vioolversie. Ook hier waren enkele aanpassingen noodzakelijk.

De notatie van Eccles was, qua voortekens, inconsequent. De vioolpartij heeft in het eerste deel twee mollen, terwijl in de overige delen de notatie maar één mol had. Eccles' baspartij had in alle delen slechts één mol. In de voorliggende uitgave is de notatie over het gehele stuk met twee mollen gedaan, conform de huidige praktijk. In overeenstemming met het gewijzigd aantal voortekens in de baspartij is, waar nodig, de becijfering aangepast. Overigens is de originele becijfering van Eccles nogal summier. Veel werd aan het inzicht van de begeleider overgelaten.

Deze Sonate in g klein is de Sonata Undecimo (sic!), dus the elfde van Eccles' twaalf Sonates op. 1. Dit opus 1 verscheen voor het eerst in 1720 te Parijs als *Premier livre de sonates à violon seul et la basse* (Eerste boek met sonates voor viool solo en basso continuo), RISM: E 203. Bij nadere bestudering van deze Sonates blijkt dat een substantieel aantal delen 'geleend' is uit de *Allettamenti*, op. 8 van Giuseppe Valentini (1714) en één deel uit de *Invenzioni*, op. 10 van Francesco Antonio Bonporti, in alle gevallen zonder vermelding van de echte auteur. In de voorliggende Sonate is het tweede deel (Corrente) niet van Eccles zelf, maar van Bonporti.

Over de violist Henry Eccles (c. 1680 – c. 1740) heerst nog veel onduidelijkheid. Het Engelse geslacht Eccles bevatte vele musici, van wie de bekendste de componist van toneelmuziek John Eccles was (c. 1668 – 1735). John's vader heette Henry (c. 1645 – 1711), maar dat is in elk geval niet de Henry Eccles van deze Sonate. Of 'onze' Henry Eccles naaste familie was van John is niet zeker. Wel bekend is dat deze Henry een broer, genaamd Thomas (c. 1672 – c. 1745) had. Deze broers Eccles waren beide als violist werkzaam te Parijs.

De voorliggende uitgave is gebaseerd op een exemplaar van de druk uit 1720 dat zich bevindt in de British Library te Londen onder kastnummer K.7.e.5.(1.). Mijn dank gaat uit naar de British Library voor het beschikbaar stellen van het bronmateriaal.

Willem Poot

II. Corrente

[by F.A. Bonporti]

Staccato Allegro

The musical score is presented in three systems, each with a piano (p) and violin (v) part. The key signature is B-flat major (two flats) and the time signature is 3/4. The piano part features a steady accompaniment with chords and moving lines, while the violin part plays a melodic line with staccato articulation. Fingerings are indicated by numbers 1-5, and dynamics range from *f* (forte) to *p* (piano). A large diagonal watermark 'BLADMUZIEKPLUS.NL' is overlaid on the score.

System 1 (Measures 1-4):
Piano: *f* (1), (2), (3), (4) | *p* (5), (6), (7), (8)
Violin: *f* (1), (2), (3), (4) | *p* (5), (6), (7), (8)

System 2 (Measures 5-8):
Piano: (5), (6), (7), (8)
Violin: (5), (6), (7), (8)

System 3 (Measures 9-13):
Piano: (9), (10), (11), (12), (13)
Violin: (9), (10), (11), (12), (13)

System 4 (Measures 14-17):
Piano: (14), (15), (16), (17)
Violin: (14), (15), (16), (17)